

Kiếp Chó

Truyện giả tưởng - Tạ Quang Khôi

4. TIẾN VỀ SAIGON

Nhờ những đồng "bít tết đồng" dẫn bụng, Vện đánh một giấc ngủ tương đối yên tĩnh cho đến sáng. Vện thức giấc khi mặt trời đã lên cao gần một con sào. Nó vươn mình đứng dậy, kiểng cao bốn vó, xù lông, quấy mạnh mấy cái, nghe trong người khoan khoái vô cùng. Sau đó, nó đưa mắt nhìn quanh để quan sát địa hình địa vật. Nơi nó vừa ngủ qua đêm dường như là một bãi tha ma giữa cánh đồng. Mỏ đất nó nằm là một ngôi mộ thấp, trông thật xác xơ. Khi đã tỉnh táo hẳn, nó bước khỏi nấm mộ, định bỏ đi thẳng để kiếm "bít tết đồng" lót dạ. Không hiểu sao nó bỗng quay lại nhìn tấm bia đã nghiêng đổ, đầy rêu phong. Ngập ngừng một chút, nó bước lại gần tấm bia để xem ai nằm dưới mộ. Dù là chó, Vện vẫn còn nhớ mặt chữ. Bùn đất và rêu phủ đầy tấm bia nên Vện phải dùng một chân trước cạo sạch. Những hàng chữ rõ dần. Không phải chữ quốc ngữ mà là chữ nho. Hai chữ "Phó Bàng" đập vào mắt nó khiến nó hồi hộp chú ý. Sau khi đọc hết những hàng chữ trên tấm bia, nó bỗng ngẩn ngơ. Thật là một sự tình cờ. Tuy nhiên sự xúc động chỉ thoáng qua lòng nó. Bản chất chó lại trở về với nó.

Sự tình cờ này giúp Vện đỡ mất thì giờ tìm hiểu địa phương nó đang đứng. Nó nhắm tính đường từ Cao Lãnh về Saigon không gần. Nếu nó đi nhanh cũng phải mất cả tuần lễ, ấy là chưa kể thời gian nó phải lẩn tránh người ta, nhất là bọn cán bộ lúc nào cũng thêm "cờ tây". Trước hết, nó phải lên đường lộ để định hướng. Đường vắng xe cộ, vắng luôn cả người qua lại, nên nó thông thả chạy tới một cột cây số bên đường. Khi đã biết phải đi về hướng nào, nó nghĩ tới cái bao tử. Nếu muốn bốn chân cứng cáp để có thể dong duỗi đường xa, nó phải nhồi cho chắc bụng đã. Khác với ngày hôm qua, những kinh nghiệm chết hụt đã khiến nó khôn lớn. Vì thế, nó tìm ra những đồng "bít tết đồng" một cách dễ dàng. Khi đã đớp no căng bụng, Vện bắt đầu lên đường.

Sau một ngày bình thản, không có chuyện gì xảy ra, Vện tới quận lỵ Cai Lậy lúc mặt trời xé bóng. Điều mà Vện rất ưa "hồ hởi" là ruộng đồng miền Nam trước kia nổi tiếng rất phì nhiêu, nay thật xác xơ tiêu điều. Ấy cũng nhờ những khối óc siêu việt của "đỉnh cao trí tuệ loài người" mà chính sách hợp tác hóa nông thôn mới được thi hành. Nông dân bị ức hiếp nên đã bỏ hoang ruộng vườn, chỉ cốt làm sao đủ ăn cho gia đình mà thôi. Nhưng Vện thâm nghĩ ruộng càng hoang phế, bọn "dân ngu cu đen" càng đói khổ, đảng và nhà nước càng dễ cai trị. Hừ, cứ "cơm no ấm cất" là chúng nó bắt đầu dờ dỏi này nọ. Nghĩ cho cùng, bọn dân đen chúng nó đói, chó đảng và nhà nước đâu có đói. Thỉnh thoảng đảng và nhà nước mở kho bố thí cho chúng một chút cầm hơi, càng dễ sai bảo.

Chung quanh quận lỵ Cai Lậy, món "bít tết đồng" nhan nhản, nên Vện không mất công tìm tòi lòi thoi. Khi mặt trời vừa lặn, bụng Vện cũng đã no kênh. Lúc này Vện cảm thấy hạnh phúc chưa chan, không thua gì hồi còn cơm bung nước rớt trong phủ toàn quyền cũ ở Hà Nội. À à, còn thiếu một món cũng khá quan trọng đối với Vện. Đó là các "cháu ngoan" chanh cốm. Vện thờ dài nuối tiếc. Trong hoàn cảnh hiện tại, Vện chỉ có thể "vui" với mấy "cháu cầy tơ ngoan" mà thôi. Vện thắc mắc không hiểu các "cháu cầy tơ" có ngoan như các "cháu quàng khăn đỏ" ở Hà Nội không? Rồi Vện cũng sẽ tìm cách thử nghiệm. Vện đang có những mưu toan chính trị lớn lao. Sự nghiệp phải được đặt lên trên ái tình. Dù bất cứ ở giai đoạn nào, dù mang lột chó hay lột người, Vện vẫn là một lãnh tụ tối cao của quốc tế vô sản. Vì thế, Vện vẫn phải cư xử cho ra một lãnh tụ cộng sản. Tuy nhiên trong thâm tâm Vện đã trù tính khi nào "nợ tang bồng trang trắng vỗ tay reo" Vện sẽ bảo "các chú" ở Hà Nội kiếm cho Vện một bầy cầy tơ nhốt vào chuồng để tối tối Vện có thể cưỡi xe dê thăm từng "cháu ngoan" được. Ý tưởng nhốt chó trong chuồng làm lóe lên trong óc Vện một hình ảnh khác, đúng ra là một địa danh khá nổi tiếng ở Saigon: Ngã Năm Chuồng Chó! Phải rồi, nếu Vện muốn thử nghiệm xem các "cháu cầy tơ" có ngoan không, Vện nên tới đó, chắc là nhiều cháu lắm, tha hồ mà lựa chọn.

Phấn khởi với tiền đồ cách mạng xán lạn, Vện nghe lòng như bay bổng tận mây xanh. Hứng chí, Vện chạy ra một quãng đồng vắng, xa quận lỵ, vươn cổ, ghéch mõm ngâm thật lớn những câu thơ trong "Ngục Trung Nhật Ký". Sở dĩ Vện phải chạy ra mãi đồng không mông quạnh mới dám "ngâm thơ" vì Vện hiểu rằng tiếng ngâm của Vện sẽ là những tiếng chó sủa, có thể làm phiền dân chúng trong quận và gọi lòng thèm khát "nhựa

mặn" của bọn cán bộ đàn con, đàn cháu. Nhưng lúc này tiếng sủa của Vện, riêng đối với Vện, cũng rất oai hùng, kiêu dũng chẳng thua cái hồi Vện đọc bản hiệu triệu quốc dân đồng bào đứng lên chống Mỹ cứu nước: "Không gì quý hơn độc lập, tự do!" Thế là Vện mãn nguyện rồi.. Sau đó, Vện còn sửa thơ "Ngục Trung Nhật Ký" một vài lần nữa để cho lòng thật sáng khoái, rồi mới tính chuyện tìm nơi ngủ qua đêm, lấy lại sức để ngày mai còn "phi đường xa". Từ Cai Lậy về Saigon những hơn một trăm cây số. Đó là theo đường lộ chính, trong khi đó, Vện đâu có dám đường đường chính chính mà đi, phải len lỏi qua đồng ruộng để tránh người ta. Do đó, đường về Saigon - riêng đối với Vện - có khi hơn hai trăm ki lô mét là ít.

Về khuya gió đồng nghe lạnh lạnh, Vện muốn kiếm một nơi khuất cho ấm thì mới dễ ngủ.. Xa xa, Vện thấy có một cái chòi lá giữa cánh đồng. Có thể đó là một nơi ngủ qua đêm lý tưởng. Vện thông thả chạy tới. Nhưng còn cách khoảng năm, bảy thước, nó bỗng dừng lại vì có tiếng thì thầm nói chuyện từ bên trong. Như vậy là chòi đã có chủ. Nó định bỏ đi tìm một nơi khác, nhưng một vài câu đối thoại làm nổi lên trong nó dòng máu chó săn truyền từ kiếp trước. Nó bèn muốn nghe trộm. Nó ren rén bước lại gần chòi thêm chút nữa, rồi thêm chút nữa. Nghe trộm là nghề tiền kiếp của Vện nên nó có rất nhiều kinh nghiệm. Nó biết rằng khi đã ở giữa cánh đồng hoàn toàn vắng vẻ mà người nói chuyện vẫn phải thì thầm chắc chắn câu chuyện phải rất bí mật. Mà đã là chuyện bí mật, nó phải nghe. Khi đến sát bên ngoài lều, nó nằm ép xuống đất, vênh cao hai tai lên nghe ngóng. Trong lều, hình như chỉ có hai người. Theo cách xưng hô, Vện biết là hai cha con. Người con có lẽ còn trẻ trong khi người cha cũng không già bao nhiêu. Tiếng người cha:

- Ngày nay ba rất hối hận...Ba không ngờ chúng nó lại khốn nạn như vậy... Ba đã làm...

Tiếng người con:

- Không phải chỉ mình ba làm mà đa số nhân dân miền Nam đã làm... nhất là giới trí thức như ba...
- Đúng! Trước kia ba vẫn tưởng chúng nó yêu nước thương nòi, chống xâm lăng, ai dè chúng chỉ là một bọn cướp ngày mà thôi. Chúng bày đặt kiểm kê, hợp tác để trắng trợn cướp của, giết người. Thế mà ngày xưa ba viết sách, viết báo ca tụng chúng nó, chống lại chính quyền miền Nam. Nay hối hận thì đã quá muộn. Tự quàng lấy cái dây để thắt cổ mình...

"À à, Vện nghĩ, hai cha con nhà này đưa nhau ra tận đồng không mông quạnh để nói xấu đảng và nhà nước. Bọn này phải trừng trị mới được." Tiếng người con:

- Thôi, ba à. Chuyện đã dĩ lỡ, ba có than thở, tự trách cũng chẳng ích gì.
- Ủ, con nói cũng đúng. Nhưng không phải ba đưa con ra đây để than thở tự trách xuống đâu. Ba có mục đích..."
- Có phải...ba định cho con vượt biên không?
- Đúng. Sao con biết?"
- Má đã nói với con chuyện này từ mấy bữa trước lặn.
- Vậy hả? Con nghĩ sao?
- Con thắc mắc tại sao cả gia đình không cùng đi?

Rất lâu mới nghe tiếng người cha:

- Ba má cũng đã nghĩ tới chuyện đó, nhưng con dư biết đó, ba má suốt đời dành dụm mới có chút đỉnh. Rồi từ ngày bọn chúng nó vô, nhà ta chỉ ăn vô vốn chớ có kiếm ra đồng nào đâu. Bây giờ lo cho một mình con cũng đủ mệt rồi, nói chi tới cả nhà. Với lại, chỉ có con là trai mới cần thôi. Ba má không muốn thấy con bỏ xác bên Miên, bên Lào như các bạn cùng lứa với con. Các em con đều là gái nên không ngại. Ba má thì già rồi...

« Góm thiết! Vện gầm gừ, bọn này đúng là phản động! Đã nói xấu đảng và nhà nước, còn toan vượt biên nữa. Ở ở, mà sao miền Nam chúng nó nhiều tên phản động quá vậy? Không tìm cách diệt ngay thì nguy cơ nổi loạn lớn dần. Không biết "các chú ấy" ở Hà Nội có hiểu rõ tình trạng này không? Mình phải tìm cách ra Hà Nội gấp mới được. » Bên trong lại có tiếng người con:

- Con thì không muốn đi một mình.

Giọng người cha hơi gắt:

- Đừng có để tình cảm che lấp lý trí. Để ba tính cho con nghe, coi hơn thiệt ra sao. Nếu đi cả nhà, ba má cũng lo đủ, nhưng lỡ hư hoặc bị bắt, là sạch vốn. Không những không thể lo cho con chuyển khác mà cũng không còn tiền để sống nữa, nhà lại có thể bị chúng lấy mất rồi. Chuyện vượt biên có gì bảo đảm một trăm phần trăm đâu, rất là bấp bênh. Vậy ba má phải trù liệu trước một số vàng để lo tiếp cho con, nếu chuyến này hư. Rồi khi con đã thoát ra được nước ngoài, vấn đề đoàn tụ không phải là khó.

Người con thở dài:

- Lỡ chúng nó làm phiền ba má khi biết con đã vượt biên?

- Mọi việc ba đã trừ liệu hết rồi, con đừng lo.

Vện không muốn nghe nữa. Vện chỉ muốn nhảy vô căn cỏ cho chết hai cha con phản động mà thôi. Lửa giận sôi sục trong máu Vện khiến nó đứng bật dậy sửa âm ỉ. Tiếng "gâu gâu" của Vện vang động cả một khu đồng ruộng vắng. Hai cha con nhà trí thức phản động giật mình hoảng sợ. Họ tưởng họ đang bị bọn an ninh xã theo dõi nghe lén. Người cha run run nói:

- Chết rồi!...Chúng nó đã nghe hết chuyện mình...

Người con bình tĩnh hơn, nói:

- Để con ra coi chúng nó là những đứa nào.

Vện nghe có tiếng chân bước ra khỏi lều. Nó đang giận bưng bưng nên muốn thanh toán ngay "đối tượng" để trừ hậu họa. Nó lao ra khỏi chỗ núp. Thật rủi cho nó vì "đối tượng" của nó lại là một thanh niên giỏi võ. Vừa thoáng thấy bóng Vện, "đối tượng" đã nhanh nhẹn đứng né sang một bên, rồi vung chân đá mạnh vào giữa bụng Vện. Nó kêu "ằng" một tiếng, té lăn đi mấy vòng. Vốn hèn nhát và quen thói cắn trộm từ kiếp trước, Vện không chờ cho "đối tượng" kịp nhảy tới gần, vội co bốn vó chạy biến vào bóng đêm. Trong lúc vừa giận vừa sợ vừa đau, Vện quên khuấy đi mấy miếng võ Thiếu lâm, nên chỉ chạy thục mạng. Khi đã biết chắc không còn ai đuổi theo, Vện mới dám dừng lại thở. Rồi khi đã hết mệt, Vện ghéch mõm lên cao, hướng về phía túp lều mà chửi cho hả giận. Tiếng sửa của Vện theo gió khuya lan đi rất xa.

- Gâu gâu! Gâu gâu! Gâu gâu!"

Đúng lúc đó, một toán an ninh đang đi tuần bên ngoài quận lỵ Cai lậy nghe tiếng chó sửa từ xa xa vọng lại thì lấy làm lạ lắm. Chúng hỏi nhau:

- Ủa! Chó ở đâu sửa thế, các đồng chí?
- Ngoài ruộng xa chó không phải ở trong xóm.

Một tên bỗng nổi "lòng nhựa mận" bèn nói:

- Chó sửa từ ngoài ruộng tức là chó hoang. Bọn mình có bữa nhậu rồi.

Nghe nói đến nhậu, bọn cán bộ cùng nuốt nước miếng ừng ực. Rồi chẳng đứa nào bảo đứa nào cùng vác súng vác dao hăm hờ đi về phía "địch". Vện vẫn chưa nguôi giận, vẫn chửi hai cha con nhà trí thức phản động. Bỗng nó thấy một toán người đi về phía mình. Chỉ nhìn thoáng trong đêm những cái nón cối, nó biết bọn này là những cán bộ đàn con đàn cháu của nó. Nó mừng lắm. Hừ, Vện nghĩ, rồi hai cha con mày đi học tập mùa hè, con ạ. Hết cả phản động! Hết cả vượt biên! Hà hà, chống lại đảng và nhà nước chỉ có chết thôi, các con ơi! Tai mắt của đảng đâu đâu cũng có, đừng hòng trốn thoát!

Khi bọn cán bộ an ninh tới gần, Vện định hô to: "Các cháu ngoan! Theo chân bác đi bắt phản động!" Nhưng nó chợt nhớ tới cái lốt chó của nó và những tiếng "gâu gâu" đáng ghét nên vội ngậm "cái mõm chó" lại. Nhớ tới cái tánh tham ăn của bọn con cháu, Vện phát rùng mình. Đứa nào cũng chỉ muốn biến "bác muôn vàn kính yêu" của chúng thành một nồi nhựa mận, Tổ cha các cháu! Tham ăn nó vừa vừa thôi chứ! Thấy mình vừa thoát khỏi một cơn nguy hiểm chết người trong đường tơ kẽ tóc, Vện bỗng thấy tự phục mình quá trời! Cũng nhờ nhanh trí khôn nó mới không xuất đầu lộ diện trước những đôi mắt thèm thuồng của đám con cháu. Nếu không, giờ phút này hoặc nó đang co bốn cẳng chạy có cờ hoặc đã bị các "cháu ngoan" trói gô lại rồi. Hừ, Vện nghĩ, thì ra mình vẫn còn khôn như người. Điều đó thì ai cũng phải công nhận. Kiếp trước, Vện làm người, nhưng là một người ngu như chó, nên kiếp này Vện làm chó mà khôn như người, tất nhiên chỉ khôn như một người ngu như chó mà thôi. Nghĩa là rất đúng với lo gích cộng sản, chẳng sai một ly ông cụ nào.

Vì khôn như một người ngu như chó, Vện chợt nhớ ra cái "chân lý nhựa mận" - dù sông có cạn, núi có mòn, chân lý ấy cũng không bao giờ thay đổi - nên nó nằm ép xuống, rồi từ từ, nhẹ nhàng lúi vào một bụi rậm gần đó. Bọn "cháu ngoan" của Vện vô tình đi qua chỗ Vện núp mà không hay. Một lát sau, bọn "cháu ngoan" không tìm ra "bác muôn vàn kính yêu", đành thất vọng quay trở về quận lỵ. Tên nào cũng tỏ vẻ lấy làm lạ về sự mất hút của con chó hoang. Chúng tiếc hùi hụi một bữa nhậu đầy hứa hẹn.

Chờ cho bọn "cháu ngoan" đi đã xa, Vện mới lại len lén đi về phía lều lá để nghe ngóng. Bón bề thật yên lặng. Thì ra cha con nhà trí thức phản động đã trốn mất tiêu. Vện tần ngần tự hỏi không biết có nên đánh hơi theo về tận nhà họ không? Dầu cho có biết nhà họ, Vện cũng không làm gì được họ. Vện nói đâu có ai nghe. Tiếng "gâu gâu" nào chả giống tiếng "gâu gâu" nào.. Giá bây giờ có cho Vện đảng đàn ở quảng trường Ba Đình, Vện cũng chả có thể nói gì ngoài mấy tiếng chó sửa. Vện bỗng thờ dài một cách nào nê, rồi buột mõm gậm gừ ngâm: "*Ồ! Nghĩ đời mà ngán cho đời, Làm thân con Vện cho người thêm ăn.*" Ngâm xong, Vện lê bốn chân nặng như chì vào lều lá nằm lăn ra đất đánh một giấc ngủ thật ngon lành. Dù có khôn như một người ngu như

chó, Vện cũng vẫn chỉ là một con chó mà thôi. Do đó sự suy nghĩ, buồn phiền của Vện cũng chỉ hời hợt một cách rất chó. Vừa buồn đấy, vừa than thân trách phận đấy, thế mà có đánh hơi thấy "bít tết đồng", Vện cũng chạy tới đớp ngay - đớp nhanh, đớp mạnh, đớp vững chắc - kẻo lỡ có bày chó khác tới đớp tranh thì thật uổng. Giấc ngủ của Vện cũng dễ dàng như miếng ăn vậy.

Tự cho mình đã khôn như người, từ nay Vện không còn dám hung hăng "giữa đường thấy chuyện bất bằng mà tha" nữa. Quốc lộ 4 là trục giao thông chính nối liền giữa Saigon và đồng bằng sông Cửu Long nên xe cộ qua lại tấp nập, người đi bộ cũng nườm nượp, Vện phải tránh né xa xa. Vì vậy mà cuộc hành trình của nó kéo dài cả tuần lễ. Tuy có vất vả, nhưng nó không gặp biến cố gì nữa. Ngày đi, đêm tìm những bờ những bụi nào kín đáo mà ngủ, đôi thì đã có "bít tết đồng", khát thì không thiếu gì những vũng nước xanh hoặc những con lạch nhỏ giữa ruộng. Hứng thì sửa mấy câu "Nhật ký trong tù", buồn giận chuyện gì thì kiếm một nơi thật vắng vẻ mà ngoác mồm ra sửa cho thỏa thích. Có điều là cho đến nay nó vẫn chưa quen với tiếng sửa của chính nó. Ngâm thơ cũng "gâu gâu" mà tức giận la lối cũng "gâu gâu". Hừ, cái lão Diêm vương các có thật đáng ghét!

Khi đi gần tới xa cảng miền Tây, Vện bỗng ngửi thấy một mùi thơm rất quen thuộc. Nhưng nó nghĩ mãi không nhận định được mùi thơm đó do vật gì tiết ra. Nó bèn đi ngược chiều gió, men theo mùi thơm. Nó đến một khu nghĩa địa, mồ mả san sát. Bên kia khu nghĩa địa, có một ngôi chùa khá lớn. Không cách xa ngôi chùa bao nhiêu, Vện thấy một lớp nhà thấp, trống trênh, ở giữa có một cái tháp cao vọt lên. Len lén núp sau những ngôi mộ xây, Vện bước lại gần lớp nhà thấp. Nó chợt hiểu ra khi thấy mấy dãy áo quan la liệt trong lớp nhà đó. Thì ra đây chính là lò thiêu xác người chết. Cái tháp cao là ống khói của lò. Cái mùi mà Vện nghe thơm là mùi thịt người cháy trong lò. Mùi này đã làm bao nhiêu hành khách ở xa cảng miền Tây ói mửa. Bây giờ thì Vện hiểu tại sao mùi đó lại là mùi thơm quen thuộc đối với nó. Kiếp trước, hồi Vện còn ngụ trong dinh Toàn quyền cũ ở Hà Nội, bọn đầu bếp riêng của Vện thường lấy những bào thai bị trục ra khỏi bụng mẹ trong các "xưởng đẻ" chung quanh Hà nội để làm những món ăn bồi dưỡng cho "lãnh tụ muôn vàn kính yêu". Do đó Vện đã rất quen với mùi thịt người. "Miếng ngon nhớ lâu..." người ta thường nói như vậy. Được ăn một miếng ngon, Vện nhớ mãi, đời đời kiếp kiếp. Trong những món ngon Vện từng được thưởng thức từ kiếp trước, thịt người là món bất hủ, làm sao Vện có thể quên được. Vện coi đó là một miếng ngon đặc biệt của xã hội chủ nghĩa vì chỉ ở nước cộng sản mới có thịt người mà ăn thỏa thích. Cứ nghĩ mãi đến miếng ăn, Vện bỗng thấy đói cồn cào. Nó bèn ghéch mồm đánh hơi xem quanh đây có đồng "bít tết đồng" nào không. Ô là là! chả thấy gì hết. Hít hà mãi, nó chỉ thấy một mùi thịt người ngào ngạt. Có lẽ tại nó đứng gần lò thiêu xác quá nên mùi thịt người cháy át mùi "bít tết đồng". Nó chạy ra xa, thật xa. Cũng chả thấy gì hết, dù mùi thịt người cháy đã hết. Có lẽ tại nơi đây gần thành phố nên không còn ai sản xuất "bít tết" ngoài đồng nữa. Nhà nào cũng có cầu tiêu riêng, việc gì phải ra đồng tìm cái khoái thứ tự. Rút cục, chỉ Vện là thiệt thòi, Cũng may là trước khi tới Saigon, nó đã đớp một bữa no căng bụng ở gần cầu Bình điền. Bây giờ có đớp thêm cũng chỉ để thỏa mãn cái thói "ăn vật quen mồm" mà thôi.

Biết mình đã về tới Saigon, Vện lấy làm hồ hởi lắm. Niềm vui tràn ngập trong lòng, nó cất tiếng ca: "*Về Saigon, ta quyết tiến về Saigon, gâu gâu gâu...*" Vện rời bỏ khu nghĩa địa đầy mùi thịt người thiêu quyển rũ, hướng về phía Mũi tàu Phú Lâm. Nơi đây, dân chúng đi lại rầm rập, không ai buồn để ý tới ai. Dù Vện có khuôn mặt của tên lãnh tụ "muôn vàn kính yêu" thì nó cũng chỉ là một con chó như trăm ngàn con chó khác, nghĩa là chả ai thèm để ý tới nó. Vì vậy mà nó ung dung đi giữa đám đông người mà không chút sợ sệt. Tuy nhiên cái ám ảnh biến thành nỗi nhựa mận vẫn chưa mất hẳn nên mỗi lần thoáng thấy cái nón cối là nó vội lẩn tránh ngay. Cẩn tắc vô ưu, nó nghĩ vậy. Đến một ngã ba, nó băn khoăn không biết nên đi về hướng nào. Nói cho ngay, đường phố Saigon nó đâu có rành. Lúc này nó muốn về thăm lại bến tàu Nhà Rồng, nơi nó khởi nghiệp trộm cướp bằng nghề cu li. Nghĩ ngợi giây lát, nó quyết định chơi cái trò hên xui. Thường khi đứng trước các cán bộ con cháu, nó bao giờ cũng đả kích liệt cái trò hên xui, vì trên lý thuyết, nó phản lại nguyên tắc duy vật của Mác xít - Lê nin nít. Nhưng trong thâm tâm Vện rất tin ở hên xui. Thí cũng nhờ hên, bọn đàn em Vện đã cướp được chính quyền ở Hà Nội năm 1945. Hồi đó, Vện núp kín trong hang Pác Bó thuộc miền rừng núi Bắc Việt. Hang này là sào huyệt đầu tiên của Vện khi nó trở lại quê cha đất tổ với mưu toan cướp của giết người. Địa thế quanh hang khá hiểm hóc. Có rừng rậm, có núi cao, lại có cả khe nước róc rách nữa. Xa xa trông ngọn núi mu lên thật quyến rũ, được Vện đặt tên là đầu Kác Mác. Suối nước ri rỉ suốt ngày đêm thì nó gọi là miệng Lê nin. Còn bờ cỏ lún phún, loãn xoãn hai bên miệng Lê nin, nó ban cho cái mỹ hiệu râu chàng Xít.

Hồi đó, tên thi sĩ chuyên nghề nâng bi được hân hạnh ra thăm Vện. Hấn lội bộ từ miền Trung tới hang Pác Bó. Vừa nhìn thấy phong cảnh hữu tình của hang, hấn bèn làm một bài thơ dài để ca tụng. Trong đó có đoạn gọi tình, gọi cảm như sau:

*“Hang Pác Bó rậm rì rậm rịt,
“Cỏ bờ khe xoắn xít lò xo.
“Anh hùng thấy cũng ngẩn ngơ,
“Chồn chân quân tử phi phò vẫn leo.”*

Chính nhờ đoạn thơ này mà hấn được Xít ta lin gọi sang Mút cu xoa đầu và định phát cho cái giải thưởng văn học Lê nin. Nhưng xui cho hấn, Xít ta lin chưa kịp tuyên bố quyết định trao giải thưởng thì đã vội về châu Diêm chánh án. Phần vì đớp hụt cái giải thưởng, tan vỡ mộng được xếp ngang hàng với I li a Ê ren bua, nên phần hận không nguôi, phần vì cảm cái ơn đàn anh đã gọi sang Mút cu, hấn làm một bài thơ khóc tên đồ tể rất lâm ly, thống thiết, có hai câu bắt hủ như sau:

*“Thương cha, thương mẹ, thương chồng,
“Thương mình thương một, thương ông thương mười.”*

Người đương thời khi đọc những câu thơ trên đều tỏ vẻ bất mãn cùng cực. Thương cha thương mẹ mà chỉ thương sơ sơ, gọi là thôi, còn thương tên đồ tể lại thương một cách nồng nàn thì đâu có phải là con người nữa. Là súc vật, là quỷ, hay hơn thế nữa, là cộng sản mà thôi. Vện bản chất tuy ngu muội nhưng lại thích văn chương thi phú nên hể nhớ lại những giai thoại văn chương kiếp trước nó không khỏi lan man nghĩ hết chuyện này sang chuyện khác. Bây giờ Vện phải ngừng lại, bẻ ghi cho dòng tư tưởng trở về nẻo cũ. À à, Vện nhớ lại rồi. Nó đang nghĩ tới hên xui. Ấy cũng nhờ hên mà bọn đàn em Vện cướp được chính quyền ở Hà Nội hồi tháng 8 năm 1945. Lúc ấy Vện đang hồi hộp núp kín trong khe Lê nin của hang Pác Bó thì nghe tin "cách mạng thành công". Tuy thế, Vện vẫn còn nửa tin nửa ngờ. Mãi đến khi nhận được báo cáo chính thức của bọn đầu trâu mặt ngựa từ Hà Nội gửi lên nó mới tin là chuyện có thật. Nó nhảy cõn lên, reo to: "May quá! May quá! Chó ngáp phải ruồi!" Từ đó nó rất tin ở hên xui.

Bây giờ muốn đi tới bến Nhà Rồng, Vện cũng lại chơi trò hên xui. Nó nhắm mắt, chạy quanh một cột đèn mấy vòng, rồi bất thành linh lao về một phía. Khi mở mắt ra thì nó thấy nó đang đứng giữa đường Hậu Giang. Sự lựa chọn đã xong. Bây giờ nó trực chỉ vào trung tâm thành phố Saigon.

5. Giềng Mề Lên Hương

Từ lúc Vện xuất hiện trong tòa áo đỏ của bang Âm Phủ, người ta thấy nó có nhiều cái đặc biệt. Rồi từ lúc nó lọt lòng mẹ chó, có thêm nhiều đặc biệt nữa. Nhưng cái đặc biệt đáng chú ý nhất là nó rất ghét người ta lấy tên nó đặt cho bất cứ một vật gì. Đã làm nghề chó săn thì phải luôn luôn giữ bí mật, ẩn ẩn hiện hiện một cách bất thường thì hành nghề mới có nhiều kết quả mong muốn. Phô cái mặt chó ra với đời thì còn làm chó săn sao được nữa. Vì thế, Vện vẫn thích Saigon cứ gọi là Saigon. Nó thử lằm nhằm trong mõm: "Vện đuôi cáo! Thành phố Vện đuôi cáo! Không được! Không được! Nghe chẳng ra cái...chó gì hết! Mình cứ tưởng chỉ có một mình mình ngu, ai dè chúng nó còn ngu hơn mình. Vậy nếu mình là chó chắc chúng nó chỉ là má mà thôi. Cái điều này không khéo sự nghiệp cách mạng vô sản do Vện đã mất bao nhiêu mồ hôi nước mắt mới xây dựng nên e có ngày tiêu tan hết. Vện bỗng nghe buồn rười rượi. Người ta buồn thì tìm cách giải buồn bằng rượu, bằng những canh bài lá bạc hoặc vui chơi. Đàng này, mỗi lần buồn Vện chỉ có thể dồn nén cơn buồn xuống bằng những đồng "bít tết đồng" mà thôi. Nơi đây đã gần trung tâm Saigon, "bít tết đồng" hiếm như những viên kim cương. Muốn hạ bớt nỗi buồn, Vện chỉ còn mỗi một cách ngoác cái mõm ra chửi tục: "ĐM chúng mày! Ai cho phép chúng mày lấy tên tao ra đặt cho cái thành phố này! Một là lộ hành tung chó săn của tao, hai là làm như bản hòn ngọc Viễn Đông đi!" Câu chửi của Vện hay ho như thế mà khắp bàn dân thiên hạ chẳng ai hiểu. Người ta chỉ nghe có tiếng chó sủa oang oang mà thôi.

Tiếng sủa của nó làm nổi "máu nhạ mận" của một tên trưởng công an một phường. Hấn bèn kéo còi báo động toàn phường, làm náo loạn nhân dân. Hấn cấp tốc tập hợp các tên công an đàn em rồi ra lệnh vác súng, vác dây nhợ cùng bao bố đi bố trí khắp các ngõ ngách trong phường, cứ y như giặc Tây, giặc Mỹ vừa nhảy dù trở lại Saigon. Cuộc bao vây vô cùng chặt chẽ, đến con ruồi cũng không thể bay lọt. Tất nhiên Vện cũng không đi thoát. Nó bị những tên công an chuyên nghề bắt chó trói gô lại, bỏ vào bao bố. Nó giận lắm, nhưng mỗi lần định phản kháng thì chỉ có những tiếng ăng ẳng hoặc gâu gâu thoát ra khỏi mõm. Hơn một lần nó kêu lớn:

"Bác muôn vắn kính yêu của các cháu đây, các cháu ơi!" thì chỉ có tiếng chó sủa, nghe rất thảm thiết, rất tuyệt vọng. Trong lúc vội vàng, bọn công an chưa kịp nhìn mặt Vện nên chưa phát hiện ra cái mặt chó của "bác muôn vắn kính yêu".. Nằm trong bao bố kín mít, Vện nghe các cháu công an bàn tán với nhau:

- Con chó lầy to quá, các đồng chí nhỉ. Lặng kinh khủng!
- Có nẽ tất cả bọn mình mấy đứa ăn không hết/
- Nằm sao không hết! Hai con cũng bay à. Nẫu nắm mới được một châu "cờ tây."
- Hừ, con lầy thì cờ tây cái mẹ gì. Thịt phải luộc kỹ mới nhai được. Chỉ nhựa mận với lấu sáo thì ngon.

Một tên, chắc là hứng lắm, ngâm nga:

"Con chó khóc đưng khóc ngổ, Mẹ ơi, mẹ hỡi! mua tôi đồng giềng."

Cả bọn cười ồ vui vẻ. Một tên hỏi:

- Mình đưa về trụ sở hay về đâu?
- Các đồng chí quên rồi sao? Đồng chí thủ trưởng đã ra lệnh rõ ràng nà sau khi hoàn thành công tác, bọn mình đưa "đối tượng" về nhà đồng chí ấy. Ngoài ra, ba đồng chí Thập, Nong, Ný có nhiệm vụ nằm con chó này. Tối nay bọn mình sẽ đánh chén. Hình như có mời cả đồng chí bí thư chi bộ và đồng chí phường trưởng.
- Còn các đồng chí khác trong ban điều hành phường?
- Cũng sẽ mời ráo tội.

Bèn có mấy tiếng thở dài:

- Thế thì còn đếch đâu mà đóp. Con chó bằng cái con c...mà mời cả phường thì mỗi đứa mút một tý à?
- Đùng có no thiếu. Nó to nắm chứ không nhỏ đâu.

Nghe các cháu công an thở dài, Vện cũng bất giác buông một tiếng thở dài nảo nuột. Chả lẽ đời Vện chấm dứt nơi đây? Bao nhiêu hy vọng ở tương lai chả lẽ tiêu tưng hết? Nghĩ mà buồn! Lần đầu tiên trong cuộc đời làm chó, Vện ứa nước mắt khóc. Lần này thì Vện khóc thật, chứ không giả bộ như cái hồi Vện còn ngất ngưỡng trong dinh toàn quyền cũ ở Hà Nội. Hồi đó, Vện tiếp các cháu Nam bộ kháng chiến ra thăm. Vện thủ sẵn một ve dầu Nhị Thiên Đường. Lúc ôm các cháu Nam bộ (lúc này Vện phải lấy hết sức bình sinh ra nén con lợn lòng khi ôm mấy cháu gái phốp pháp) Vện đưa tay lên dụi mắt (mấy ngón tay đầy dầu). Thế là nước mắt cứ tồ tồ chảy ra dàn dụa. Một cháu gái còn ngây thơ thốt kêu:

- Trời! Bác khóc!

Vện kéo vạt áo của cháu đó lên (làm hở cả cái bụng trắng hếu của cháu), hỉ mũi và chặm nước mắt, nghẹn ngào:

- Bác thương đồng bào Nam bộ! Bọn Mỹ Diệm đàn áp quá làm sao mà sống nổi, hu hu!

Nhưng đồng thời, Vện lại nghĩ khác:

- Mả cha bọn ngụy quyền miền Nam! Chúng nó bắt dân ăn mỗi ngày đủ ba bữa trong khi dân miền Bắc chỉ được đóp mỗi ngày có một bữa thôi, may lắm thì thêm bữa cháo hoa nữa! Ăn ba bữa một ngày, no quá, thì làm sao chịu nổi! Thế có tội nghiệp không!

Các cháu Nam bộ nghe vậy cũng khóc rống lên cả lũ. Các cháu gái cứ kéo vạt áo lên hỉ mũi, chùi nước mắt, vô tình để hở bụng trắng ra. Qua màng nước mắt cá sấu, Vện ngắm bụng các cháu một cách thèm thường. Vện chép chép cái miệng mà nghĩ thầm: "*Giá mình được cọ bộ râu dê vào bụng các cháu thì sướng biết bao.*" Lần này, trong giờ phút nghiêm trọng nhất của đời Vện, Vện khóc thật! Vện thương thân Vện quá!

Trong khi Vện buồn bã thương cho thân phận mình, bọn công an hí hứng đưa "chiến lợi phẩm" về nhà tên công an trưởng. Lúc đó, tên này còn đang bận họp với tên bí thư chi bộ và tên phường trưởng nên không có nhà. Vợ hắn thấy bọn đàn em của chồng mang một bao bố lớn vào nhà thì ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì thế, các đồng chí?
- Cờ tây đấy, bà chị.

Mụ mừng rỡ hỏi:

- Cờ tây à? Tuyệt quá nhỉ. Cho tôi coi một tý nào.

Một tên mở bao ra, mụ reo lên:

- Con chó to quá! Mà sao các đồng chí đã trối cẩn thận còn cho vào bao tải nữa?
- Sợ nhân dân thấy họ đòi đánh đụng thì cũng khó lời.

Mụ vợ công an trưởng gật gù:

- Ờ, cũng phải! Các đồng chí khôn bỏ mẹ.

Rồi mụ nắn gáy, xoa bụng Vện (làm Vện nhột thấy mồ), tằm tắc khen:

- Con này trông vậy mà chưa già đâu. Luộc ngon phải biết!

Bọn công an đưa thằng Vện vào sân trong, bỏ bao bố ra, để Vện nằm cong queo giữa sân. Sau đó, bọn chúng dần dần giải tán hết, chỉ còn lại ba tên. Một tên bắc nồi nấu nước, một tên mài dao, còn một tên đứng xem... mẹ vợ công an trông cho con bú. Hấn không sao rời mắt khỏi cặp vú căng đầy sữa của mẹ. Thấy vậy, mẹ đong đưa đôi mắt một cách tình tứ, rồi hỏi đùa:

- Bộ đồng chí chưa bao giờ thấy trẻ con bú mẹ hết à?"

Hấn đáp ;

- Trẻ con bú mẹ thì nà đéch gì. Có nà nà nà cái mà trẻ con ngậm vào đó.
- Bộ chưa thấy cái đó bao giờ?
- Thấy thì thấy đã nhiều, nhưng đây nà nần đầu tiên thấy cái của đồng chí...Giá tôi được nằm em bé nhỉ.

Mẹ nguyệt dài:

- Đùng có ham! Có muốn chết không?

Cuộc đấu tình đang đến hồi hấp dẫn thì đứa bé bỗng ưỡn người, khóc ré lên. Vì đã có kinh nghiệm nuôi con nhỏ, mẹ công an cái biết ngay đứa nhỏ muốn sản xuất "bít tết đồng". Mẹ vội vàng bế nó ra sân. Tình cờ mẹ ngồi ngay trước mõm Vện. Mùi "bít tết đồng" xông lên nồng nặc làm Vện chột tỉnh cơn mê. Nó thèm thỗng nhìn món ăn hợp khẩu của nó không chớp mắt.. Nó ao ước được đớp hết đồng "bít tết đồng" trước khi xa lìa vĩnh viễn cõi đời thơm phức mùi "bít tết đồng" này. Mẹ công an cái nhìn mắt Vện, chột hiểu rõ tâm tư con chó. Bỗng một tia sáng lóe lên trong bộ óc đen đặc của mẹ. Mẹ bèn ngừng lên bảo tên công an đang thèm được làm em bé bú tí:

- Đồng chí Thập này, tôi muốn gặp ngay nhà tôi có chút việc.

Tên Thập hiểu lầm, chột dạ hỏi:

- Chuyện gì thế? Định hại nhau hả?"

Mẹ phì cười:

- Có tạt giạt mình. Tôi hại đồng chí thì ăn cái giải gì?
- Thế đồng chí muốn gặp đồng chí thủ trường nằm gì?
- Có chuyện riêng. Đùng có lo. Tôi quyết không có ý hại đồng chí đâu.

Tên Thập đã an tâm, nhưng vẫn hỏi:

- Chuyện riêng nà chuyện gì?

Mẹ nhìn Vện rồi đáp:

Tôi muốn nuôi con chó này.

- Cái gì? Tại sao nại nuôi nó?
- Thì đồng chí cứ gọi nhà tôi về đây.

Tên Thập vừa cười vừa nháy mắt mặc cả:

Nhưng phải có thưởng thì mới đi gọi được.

- Thưởng gì?
- Đồng chí cũng biết thừa đi rồi, còn hỏi nằm chi nữa.

Mẹ gật đầu:

- Đồng ý! Khi nào có dịp tôi sẽ thưởng. Tôi nói là tôi giữ lời mà.
- Thật nhé?"

Mẹ lườm yêu:

- Chả thật thì giả sao? Nhưng phải từ từ, đùng có hấp tấp quá mà lộ chuyện thì nguy hiểm lắm đấy.
- Miễn đồng chí chịu nà tôi cố gắng đợi chờ.
- Chịu rồi mà. Đi gọi nhà tôi dùm đi.

Tên công an nhìn trước nhìn sau không thấy ai để ý bèn "phóng tay phát động quần chúng" chộp lấy bộ ngực công kênh của mẹ vợ công an trường, làm mẹ hơi giạt mình nhưng không hề tỏ ý phản đối, chỉ máng yêu:

- Cái đồ xa vợ lâu có khác.

Sau khi được thỏa mãn sơ bộ, tên Thập vui vẻ ra đi. Mẹ công an cài khuy áo ngực, rồi bế con đi rửa ráy. Sau đó, mẹ xuống bếp nói với hai tên công an hòa đầu quân:

- Các đồng chí này, khoan hãy cắt tiết nhé.

Một tên ngạc nhiên:

- Tại sao lại khoan?
- Vì tôi muốn giữ con chó này để nuôi.

Hấn tỏ vẻ cáu kính định nói một câu gì thì tên kia lừ mắt, nói với mẹ công an cái:

- Thôi được, đồng chí muốn nuôi thì để hỏi lại đồng chí thủ trưởng.

Mụ mừng rỡ:

- Tôi nhờ đồng chí Thập đi gọi nhà tôi về gấp rồi.

Trong khi hai tên công an được nói chuyện với mụ công an cái ở trong bếp, Vện cố trườn mình đến gần đồng "bít tết đồng". Vì bị trói cả bốn chân, lại nằm nghiêng, nó cố gắng hết sức mà cũng chỉ nhích đi chút xíu.

Nhưng mùi "bít tết đồng" thật quyến rũ đối với nó nên nó vẫn dùng hết sức lực để tiến lên, tiến lên nữa. Khi cái mõm đen của nó đụng vào đồng "bít tết đồng" thì nó chợt cảm thấy như có một luồng sóng điện truyền đi khắp người, nghe ã ã, ngây ngất. Nó vươn lên chút nữa thì đớp được miếng đầu tiên.

Vừa lúc đó, cửa ngoài xịch mở. Tên công an trưởng bước vô. Hấn bô bô hỏi luôn:

- Sao em muốn nuôi con chó này à?

Mụ vợ từ trong bếp chạy ra, đơn đả:

- Vâng, em muốn nuôi nó. Có được không?

Tên chồng gật đầu:

- Cũng được thôi! Nhưng tại sao em lại thích nuôi nó?

Mụ cười ngật nghêo:

- Nhà đông con nhỏ, mà cầu xí cứ kẹt luôn....

Cả bốn tên "bạn dân" cùng phá ra cười hô hố. Tên thủ trưởng gật gù:

- Ủ, cũng hay! Vừa sạch nhà lại vừa đỡ tốn gạo. Hề hề, chó đớp phân con nít, sau này thịt thà ngon lắm đấy.

Tên Thập bồng nhấc:

- Thế còn bữa chén chiều nay mà đồng chí đã mời đồng chí bí thư và đồng chí phường trưởng thì tính sao?

Chồng chưa kịp đáp, mụ vợ đã cướp lời:

- Tôi đã nghĩ tới chuyện đó. Bây giờ tôi chi ra một món tiền cho các đồng chí đi mua con chó khác.

Tên công an phụ trách nấu nước liền gật đi:

- Việc gì phải mua con khác. Tôi biết phường ta có nhà nuôi một con chó khá lớn. Mình bố trí bắt nó về làm thịt là xong ngay.

Tên Thập và tên mài dao bèn "nhất trí":

- Đúng rồi! Mua nằm gì cho phí tiền. Của nhân dân cũng như của ta, ta đớp cũng như nhân dân đớp, có sao đâu.

Tên Thập thì muốn lấy lòng mụ đàn bà, còn tên mài dao muốn "nâng bi" cấp trên, nên tình cờ "hai tư tưởng lớn" đã gặp nhau. Mụ đàn bà trong lòng rất thích thú với đề nghị đó, nhưng ngoài mặt giả bộ nói:

- Như thế sợ người ta cười chết.

Tên thủ trưởng còn phân vân chưa nói gì, tên Thập đã khoát tay bô bô:

- Đưa nào dám cười bọn mình. Ông thì bỏ tù cả nít.

Mụ đàn bà nhìn tên tình nhân mới bằng đôi mắt khâm phục. Đúng là tác phong công an xã hội chủ nghĩa. Tên thủ trưởng bồng ra lệnh:

- Các đồng chí về ngay đồn, ta có buổi họp khẩn.

Ba tên đàn em ngờ ngác nhìn nhau. Tên Thập lên tiếng hỏi:

- Họp khẩn à? Chuyện gì thế đồng chí?

Tên thủ trưởng nghiêm nghị:

- Chúng ta phải cấp tốc bàn thảo kế hoạch bố trí ngay mới kịp.

Mụ vợ lo lắng hỏi:

- Chuyện gì mà quan trọng thế, mình? Bộ Mỹ Ngụy trở lại à? Bọn chúng nó đổ bộ ở đâu? Đánh chiếm những đâu rồi?

Vẫn giữ bộ mặt nghiêm nghị, thằng chồng đáp:

- Làm gì có chuyện Mỹ Ngụy trở lại. Mỹ bị thua một trận "sạch không kinh ngạc" nên tởn tới già, không còn dám ngo ngoe, nhúc nhích gì nữa, nói chi tới chuyện đem quân trở lại. Hiện chúng nó còn đang ve vãn đảng và nhà nước ta bằng cách tự nguyện cung cấp cho nhân dân ta mấy chục triệu "cờ tây" để tha hồ đớp nhựa mận, dòi chó kéo "chết xuống âm phủ biết có hay không?" Còn bọn ngụy thì mãi chí chóc nhau, thì giờ đâu mà lo chuyện trở về đánh ta.

Tên công an nấu nước rụt rè:

- Vậy chắc bọn bành trướng Bắc Kinh lại muốn cho ta một bài học nữa?

Tên thủ trưởng khoát tay một cách hùng hồn:

- Hừ, bố bảo bọn bành trướng cũng không dám mon men tới gần biên giới nữa. Các đồng chí cứ nhớ rằng chó sủa thì không cắn.
- Vậy chắc tình hình bên Căm pu chia nguy ngập?

Tên thủ trưởng nở một nụ cười khinh bỉ:

- Nguy cái đ. gì mà nguy! Bọn giặc cỏ ấy mình muốn bóp chết lúc nào chả được. Sở dĩ mình còn để chúng nó sống ngắc ngoải là vì mình muốn có cơ xin đàn anh Liên xô chi viện.

Mụ vợ sốt ruột, gắt:

- Thế thì họp khẩn làm cái đểch gì?

Tên chồng cười hô hố:

- Còn làm cái đểch gì nữa...Muốn bắt chó của nhân dân về làm thịt mà không có kế hoạch bố trí cẩn thận thì bắt thế đ. nào được. Bữa đớp chiều nay đã lỡ mời hai đồng chí bí thư và chủ tịch phường, không thể trì hoãn được. Ở chế độ ta, miếng ăn là vinh quang, chứ không như bọn phong kiến hủ bại coi miếng ăn là miếng nhục. Đã mời mà không cho ăn là khinh nhau, là khiêu chiến, là gây mối tử thù. Vậy chúng ta phải giữ lời hứa. Nhất định phải bắt bằng được một con chó về làm thịt để đãi các đồng chí ấy, Bắt chó mà không có kế hoạch bố trí đảng hoàng thì bắt thế nào được.

Nghe đồng chí thủ trưởng hùng hồn diễn thuyết một hồi, bọn đàn em và mụ vợ hần nghệt mặt ra và tỏ vẻ thán phục vô cùng. Lúc đó, phần thì đã tạm no (bụng căng đầy "bít tết đồng") phần thì tạm an tâm về số phận mình nên Vện cũng để tai lắng nghe. Nó thầm nghĩ: "*Ừ, cháu này thế mà khá. Rồi mình sẽ tìm cách xây dựng cho vợ chồng cháu. Không chừng nó có thể lên thay chú Ba được.*" Tên thủ trưởng và bọn công an đàn em hùng dũng kéo nhau về đồn họp khẩn. Nhưng vừa ra khỏi cửa, tên Thập đã nạy có chút việc cần phải quay trở vào. Biết nhà đã vắng hoe, lần này hần "phóng tay phát động quần chúng" lia lịa. Tất nhiên mụ vợ tên thủ trưởng không hề phản đối. Không những thế, mụ còn khuyến khích hần bằng cách ôm ghì hần vào lòng mà hôn hít như mưa như gió. Cái trò này, đối với mụ đã quá quen thuộc. Nếu không nhờ mụ có tài "ngoại giao" tên chồng khờ khạo, ngu dốt như vậy làm sao leo lên nổi cái chức công an trưởng một phường. Khi thấy tên Thập bắt đầu có những hành động quá đáng, không hợp thời, mụ bèn ngăn lại và nhắc tới buổi họp khẩn sắp diễn ra ở đồn công an phường. Hần nuốt nước miếng ừng ực nhưng cũng cố nén lòng mà ra đi vì nghĩa vụ đối với đảng và nhà nước.

Vện vẫn nằm còng queo giữa sân, bốn chân bị trói gô. Nó rất thán phục tư cách mụ đàn bà. Như vậy mới đáng là cháu của Vện. Nó đoán trước kia, khi còn nhỏ mụ phải là một thiếu nhi khăn quàng đỏ. Người như mụ mới đúng là người phụ nữ gương mẫu của xã hội chủ nghĩa: giỏi việc nước, đảm việc nhà, tà tà đi ngủ với trai.

Khi còn một mình với đứa nhỏ đang ngủ trong nôi, mụ đàn bà mới ngó tới Vện. Lần này mụ ngắm nó thật kỹ. Bỗng mụ giật mình đánh thót một cái. Mụ nhìn vào mặt nó chăm chăm, rồi mụ ngược lên ngắm tấm hình to tổ bố treo nơi nghiêm trang nhất giữa nhà. Càng so sánh mụ càng lầy lăm lạp. Ô hay! mụ lằm bằm, sao lại có chuyện quái gở thế này? Giống đâu mà giống lạ giống lùng! Chả lẽ "bác" tái sinh? Không, không thể như thế được. Nếu "bác" tái sinh tại sao "bác" lại ăn "củ dờ bần" ấy một cách ngon lành? Mà nếu không phải "bác" làm sao có một con chó giống "bác" như vậy? Càng nghĩ mụ càng bấn loạn, lòng rối như tơ vò. Rồi mụ bần khoăn không biết có nên nuôi con chó này không. Nuôi nó, lợi cũng chẳng bao nhiêu mà không biết có hại không? Tại sao lại hại? Nghĩ cho cùng, hại thì chả có gì gọi là hại cả. Chỉ có một chuyện đáng ngại là cái mặt nó sao giống quá là giống. Mụ đến gần Vện để nhìn cho rõ hơn. Như tặc vậy! Bỗng mụ buột miệng hỏi đùa Vện thật nhỏ:

- Bác tái sinh hả bác?

Dù đã hạ thấp giọng xuống thành lí nhí mà mụ vẫn giật mình vì câu hỏi đùa ấy. Mụ lo lắng nhìn quanh. Ai mà nghe được thì đời mụ chắc chắn là đi đứt. Đùa gì mà ngu thấy mẹ. Dám gọi một con chó là "bác muôn vàn kính yêu". Nhưng ngay lúc đó, mụ kinh ngạc đến nghệt thờ, hai mắt mở to như không thể nhắm lại được, khi mụ thấy Vện gật đầu và "gừ" một tiếng. Đúng là nó trả lời mụ, nghĩa là nó hiểu tiếng người. Cho là mình nhìn và nghe lầm, mụ hỏi lại thật khẽ lần nữa:

- Bác tái sinh hả bác?

Vện gật đầu thật mạnh và kêu "gừ" lớn hơn lần trước. Không còn nghi ngờ gì nữa, con chó hiểu tiếng người và đã trả lời mụ. Không những thế, nó còn xác nhận nó là "lãnh tụ muôn vàn kính yêu" tái sinh. Tim mụ như ngừng đập. Mụ hỏi hộc vô cùng. Mụ phải làm gì bây giờ? Chờ cho sự hồi hộp lắng xuống, mụ lại hỏi tiếp:

- Có thật bác tái sinh không? Nếu thật, bác gật đầu ba lần và "gừ" ba tiếng.

Vện ngóc đầu lên gật đúng ba lần, gừ đúng ba tiếng. Mụ đàn bà bỗng ôm ghì lấy Vện, khóc nghẹn ngào:

- Bác ơi, sao bác lại khổ thế này?...Sao bác không làm người mà lại... làm chó, hả bác?

Vện cũng khóc, nước mắt chảy đầm đìa. Nhưng vốn là một tên lưu manh, có máu dê từ kiếp trước, nó không bao giờ bỏ lỡ cơ hội có thể lợi dụng. Nó bèn dụi mõm nó vào bộ ngực căng phồng của mụ đàn bà, hít hà cái mùi da thịt đàn bà pha lẫn mùi sữa thơm nồng. Mụ vô tình, không ngờ đến cái tánh khốn nạn vốn có của Vện. Mụ vẫn ôm lấy đầu Vện mà khóc mùi mẫn, một tay vẫn vuốt ve lưng Vện. Khi đã nguôi nguôi cơn xúc động, mụ buông con chó ra, nói:

- Từ nay, bác cứ ở đây với cháu nhé, đừng đi đâu nữa, kéo người ta không biết lại ăn thịt mất.

Vện gật đầu ửng chịu. Tuy nhiên, mụ công an cái vẫn muốn thử một lần chó có thật là "bác muôn vàn kính yêu" tái sinh không, hỏi:

- Cháu cõn trói cho bác, bác có bỏ đi không?

Vện lắc đầu lia lịa. Như vậy là con chó thật sự hiểu tiếng người, mụ không còn một chút nghi ngờ gì nữa. Mụ bèn lấy dao cắt dây trói cho Vện. Cả bốn chân đều có vết sưng rướm máu. Mụ đi lấy thuốc rịt cho nó. Thuốc này không phải là thuốc "hiện đại" gì, mà chỉ là những nắm rau dấp cá nhai nát mà thôi. Mụ giải thích:

- Ủy ban Khoa học nhà nước của ta vừa khám phá ra rằng rau dấp cá có nhiều chất khử trùng hơn hẳn các loại thuốc kháng sinh, bác ạ. Nhân dân ta bây giờ toàn dùng loại thuốc dân tộc này để chữa bệnh. Với lại các loại thuốc kháng sinh đắt tiền tịch thu được của bọn di tản hèn nhát chạy trốn ra nước ngoài gửi về cho thân nhân của họ đều được chuyển ra Bắc để trả nợ Liên Xô và để các đồng chí trong bộ chính trị dùng tạm.

Vện gật đầu ra điều hiểu hết. Sau đó, chờ cho chân đỡ tê vì bị trói quá lâu, nó chồm đứng dậy. Hành động đầu tiên để trả ơn mụ đàn bà cứu tinh là nó cúi xuống liếm chân mụ. Vừa liếm nó vừa sửa khe khẽ "gâu gâu" ra cái điều rất đặc ý. Mụ công an cái vỗ nhè nhẹ lên đầu nó:

- Thôi bác ạ, Cháu biết bác khôn lắm rồi.

Từ lúc đó, Vện cứ luẩn quẩn bên chân mụ. Nó mừng vì đã tìm được nơi nương tựa tương đối an toàn. Còn mụ đàn bà thì mừng vì vừa tình cờ cứu được vị lãnh tụ «muôn vàn kính yêu» khỏi biến thành nồi nhựa mận. Đang làm bếp, mụ chợt nhớ ra điều gì, cúi xuống hỏi Vện:

- Sao lúc này bác lại ăn c...?

Vện muốn giải thích rằng đối với nó phân người là một món bít tết rất ngon và đầy bổ dưỡng, nhưng chả biết làm cách nào bây giờ. Mỗi lần nó mở mõm người ta chỉ nghe những tiếng "gâu gâu" mà thôi. Mụ công an lại nói:

- À chắc bác đói quá đành ăn tạm, phải không? Mà bác đói là phải vì có ai cho bác ăn đâu. Thôi, từ nay, bác khỏi lo nữa. Cháu sẽ cho bác ăn uống đầy đủ, ngon lành.

Vện "gừ gừ" tỏ ý phản đối, nhưng mụ lại hiểu rằng nó đã ửng chịu. Mụ vui vẻ xoa đầu nó, nói:

- Bác cứ yên chí đi. Bọn cháu ăn cái gì thì bác cũng ăn cái đó.

Vện thờ dài thượt một cái. Nó nghe lòng buồn chán lạ lùng. Cứ nghĩ sẽ phải vĩnh viễn xa lìa "bít tết đồng", nó rầu rĩ quá. Đúng là ở đời này, cái gì cũng có bù trừ, được cái này thì mất của kia. Nó được nơi nương tựa chắc chắn thì lại không được thưởng thức món ăn rất khoái khẩu của nó. Thế có chán mớ đời không! Buồn thú vị ruột! Chắc Vện lại phải phát động một cuộc đấu tranh mới. Lãnh tụ "anh minh" như Vện đâu có thể chịu thua ngay. Đấu tranh! Trường kỳ tranh đấu nhất định thắng lợi! Nó hạ quyết tâm là từ nay sẽ không ăn bất cứ cái gì, trừ món "bít tết đồng". Thà chết chứ không chịu bỏ món "bít tết đồng". Nếu cần, nó có thể lại đăng đàn ở quảng trường Ba Đình để tuyên bố: "Không gì quý hơn bít tết đồng!"

Đang hồ hởi mơ tưởng tới cuộc đấu tranh nhất định thắng lợi, Vện bỗng thấy tên công an trưởng mở cửa đi vào. Hắn nhìn Vện, rồi ngạc nhiên hỏi vợ:

- Sao mình không xích nó lại?

Mụ vợ bước đến cạnh chồng, nói nhỏ:

- Anh ngó kỹ mặt con chó này coi.

Tên chồng cau mày:

- Cái gì thế?

-Thì cứ thử ngó kỹ đi. Anh lại gần mà ngó, nó không cắn đâu.

Tên chồng vẫn đứng xa xa, rụt rè hỏi:

- Ở ờ, hình như...hình như nó giống ai này... Anh hơi ngờ ngợ...

Mụ vợ cười:

- Anh lên nhà ngó hình bác coi.

Tên chồng trợn mắt:

- Cái gì? Mình nói cái gì mà lạ vậy?

Mụ vợ xoa tay:

- Thì anh cứ thử nghe lời em đi. Em không nói láo đâu.

Tên chồng không cần lên nhà trên mà đứng tại chỗ trừng trừng ngó mặt con Vện. Một lát, hấn bống "hừ!" một tiếng. Mụ vợ hỏi:

- Sao? Anh thấy thế nào? Sao anh không lên ngó lại hình bác?

Hấn lắc đầu:

- Hình ai chứ hình bác thì ngày nào anh chả ngó, nên nhớ kỹ lắm rồi...Anh...anh thấy kỳ lạ quá.

Vợ cười:

- Đúng! Rất kỳ lạ là đằng khác. Mà còn cái kỳ lạ hơn nữa, anh chưa biết đâu.

Chồng hạ thấp giọng:

- Giống bác quá, mình nhỉ.

Chợt nhớ ra điều gì, hấn chạy vội ra nhà ngoài, đóng kín các cửa, cài then cẩn thận. Khi quay trở vào, hấn nói với vợ:

- Tốt nhất là chưa nên cho ai biết chuyện quái gở này.
- Đúng! em cũng nhất trí với anh điểm đó. Bây giờ em tiết lộ thêm một điều kỳ lạ khác. Nó hiểu tiếng người, anh ạ.
- Thì chó nào đã ở với người lâu mà chả hiểu nổi một vài tiếng người. Có thể mình mới dễ sai bảo được nó chứ.
- Không, con này khác. Nó hiểu hết những gì anh nói, chỉ không nói được thôi. Nhưng nó vẫn có thể trả lời anh bằng cách gật đầu hay lắc đầu.
- Hừ, làm gì có chuyện đó.
- Không tin, anh cứ hỏi thẳng nó coi. Anh thử kiểm một câu hỏi thật khó xem nó có trả lời được không.

Suy nghĩ một lát, hấn bống hỏi Vện:

- Mà y có sợ tao ăn thịt mày không?

"À, Vện *thăm nghĩ, thẳng này láo. Nó dám gọi lãnh tụ anh mình là mày thì quá lẩm rồ*". Vện định không trả lời hấn thì mụ vợ đã xen vào:

- Bác trả lời nhà cháu bằng ba cái gật đầu hay ba cái lắc đầu cho nhà cháu rõ.

Tên chồng trợn mắt nhìn vợ:

- Cái gì? Mình điên rồi hả? Gọi chó bằng bác, lại còn xưng cháu nữa.

Mụ vợ hát hàm về phía Vện bảo chồng:

- Anh hãy xem bác trả lời đã.

Vện nể tình mụ vợ, miễn cưỡng gật đầu ba lần liền. Ra chiều đắc ý, mụ vợ vác mặt lên hỏi chồng:

- Anh thấy chưa? Em cũng xin nói cho anh rõ rằng chính bác muôn vàn kính yêu đã tái sinh trong lột chó đấy. Anh không được mà y với bác nữa, vì như vậy là phạm thượng.

Tên công an trưởng bống hoang mang. Lãnh tụ anh mình muôn vàn kính yêu hiện nay là chó sao? Tin cũng dở mà không tin cũng dở. Mụ vợ hấn chắc phải thử nghiệm kỹ lắm mới có một niềm tin mãnh liệt như vậy.

- Anh này, chắc ông trời thấy đảng và nhà nước ta đang gặp cơn khó khăn nên cho bác tái sinh để tìm cách cứu nguy chứ gì.

Tên chồng ấp úng:

- Nhưng... nhưng... sao không là người... có phải tiện việc sổ sách không?
- Thì... thì chắc là... làm sao đây... Có gì bí ẩn mà mình không hiểu nổi..."

Tên chồng còn muốn thử Vện một lần nữa nên ngồi xuống cạnh nó, hỏi:

- Có thật là... bác muôn vàn kính yêu không?"

Vện gật đầu.

- Bác từ Hoa quả sơn về hay từ hang Pác bó tới?

Vện muốn đáp ngay nhưng không làm sao nói nên lời, chỉ gừ gừ, gâu gâu trong mõm. Bống mụ vợ có sáng kiến là lấy than bếp viết xuống đất những chữ "Hoa quả sơn" và "Pác bó" để Vện tiện trả lời. Vện bèn lấy một chân trước cào lên hai chữ "Pác bó". Mụ vợ cười lên khanh khách, tỏ ra vô cùng đắc ý, nói:

- Anh thấy chưa? Còn nghi ngờ nữa thôi? Đã hiểu tiếng người lại còn biết chữ nữa thì phải là bác rồi. Trông mặt bác như thế này mà anh còn hỏi có phải từ Hoa quả sơn về không? Thật là ngờ ngẩn.

Tên chồng lắc đầu:

- Anh không ngó ngẩn đâu. Anh muốn thử xem cho chắc đấy thôi.

- Thế bây giờ anh tin chưa?

Không nói không rằng, bỗng hấn quỳ sụp trước mặt Vện, chấp tay vái lia lịa, miệng lẩm nhẩm khấn khứa như mẹ Nguyễn thị Bình khấn tiên sư:

"Tấu lạy bác, cháu đã vô tình xúc phạm tới bác, xin bác tha tội cho... Từ nay cháu không dám hỗn láo với bác nữa....Xin bác hãy xá u, xá mê, xá lằm, xá lỗi cho cháu...Lạy bác mở bài..."

Mụ vợ tỏ vẻ rất cảm động trước sự phản tỉnh của chồng, rưng rưng nói:

- Thôi, anh đã biết thành tâm hối lỗi như vậy, bác cũng niệm tình tha thứ cho rồi. Từ nay, anh phải giữ mồm giữ miệng, đừng có láo lếu nữa.

Bỗng tên chồng đứng bật dậy, theo thế nghiêm chào, mắt ngược nhìn trời, long trọng tuyên thệ:

- Cháu xin thề rằng: ĐM đưa nào còn mày tao với bác. Cháu nguyện đi theo ngọn cờ đầy máu... của bác.

Hấn suýt buột miệng nói tục may mà kịp giữ lại. Mụ vợ ôm chầm lấy chồng, hồ hởi nói:

- Em không ngờ anh trung thành với bác và đảng như vậy. Em tin rằng rồi anh sẽ được đền bù xứng đáng.

Tên công an trưởng cũng hồ hởi không kém. Hấn nhìn Vện bằng đôi mắt cung kính, bảo vợ:

- Từ nay em không được bắt bác ăn phân nữa nhé. Cầu tiêu có kẹt thì gọi người sửa, lo gì. Bác giận bác bỏ đi thì chúng nó lại ăn thịt mất thôi.
- Em cũng đã trình bác như thế. Mình ăn cái gì thì mời bác xơi cái đó. Anh khỏi lo đi, em kính yêu bác lắm.

Chợt nhớ ra điều gì, mụ vợ hỏi:

- Còn bữa chén chiều nay thì sao? Hợp hành thế nào? Bố trí xong xuôi chưa?
- À à, tốt lắm, tốt lắm! Anh mà bố trí vậy bắt ai thì khỏi có chê. Người còn chả thoát hướng chi một con chó. Đồng chí Nguyễn Chí Thanh có sống lại cũng phải tôn anh là thầy trong nghề bài binh bố trận.

Mụ vợ phì cười:

- Bắt một con chó về làm thịt mà anh cứ làm như đánh Mỹ cứu nước không bằng. Sao anh không tự so sánh với hai đồng chí Võ, Văn mà lại đi so sánh với một người đã chết?

Hấn gật gù, nghiêm trang đáp:

- Sở dĩ anh tự so sánh với đồng chí Thanh vì anh thấy đồng chí ấy tương đối khá hơn hai đồng chí kia. Hai đồng chí Võ, Văn chỉ nhờ tài sức của các đồng chí cố vấn Liên xô hay Trung quốc, rồi khoe khoang, nói phét mà thôi. Chả được cái tích sự gì hết. Anh mà có các đồng chí cố vấn ở bên cạnh không chừng anh đã là đại tướng từ lâu, chứ đâu có thèm làm đại úy quèn như bây giờ."

Mụ vợ nhìn chồng bằng đôi mắt thán phục. Mụ cũng nghĩ rằng giá mụ được "liên lạc chặt chẽ" với các đồng chí cố vấn Liên xô hay Tàu phủ, chồng mụ bây giờ đang ngất ngưỡng ngồi trong bộ chính trị, chứ đâu có let đẹt làm cái chân công an trưởng một phường.

Trong khi đó, Vện nghe cuộc đối đáp của cặp vợ chồng nhà này thì cũng có ý nghĩ rằng với tài "ngoại giao" của vợ và nếu mụ gặp được Vện khi nó còn ngự trị tại phủ toàn quyền Hà nội, chắc chắn tên công an chồng mụ không làm tổng trưởng quốc phòng thì cũng làm tổng tư lệnh quân đội nón cối.

Thấy vợ có vẻ thán phục mình, tên công an lại vác mặt lên nói tiếp:

- Xét cho kỹ, đồng chí Thanh cũng chẳng giỏi đéch gì. Những ngày đầu chống Mỹ cứu nước, ai cũng sợ bọn lính Mỹ vừa to con vừa dồi dào khí giới hiện đại. Thế mà khi hợp với đồng chí Thanh, hỏi về kế hoạch đánh Mỹ thì đồng chí ấy cứ đánh đi rồi sẽ biết, nghĩa là cứ chết như rạ đi rồi sẽ rút tỉa được kinh nghiệm chiến đấu. Kết quả là mấy chục vạn thanh niên miền Bắc bị ép đi B đã chết uống mạng vì cái ngu dốt của đồng chí ấy. Chăm quân mà đéch có kế hoạch gì cũng được làm tướng thì chỉ có chế độ ta mới như vậy thôi.

Mụ vợ không ngờ chồng mình lại có tài hùng biện như vậy. Nhưng mụ biết chắc rằng những lời phê bình vừa rồi không phải là của chính hấn. Có lẽ một tên sĩ quan Ngụy nào mớm cho hấn đây. Bản chất ngu si, đần độn như hấn thì có nghĩ cao xa lắm bắt quá cũng chỉ bằng Nguyễn Chí Thanh là cùng. Nhưng đã quen với cái lối khoác lác của chồng, mụ cũng chẳng thèm để ý. Mụ chỉ mỉm cười nói:

- Thôi, được rồi, anh tài ba thì ai cũng đã biết. Tương lai anh rất sáng sủa, chỉ ít lâu nữa là anh có thể thay tướng Văn được. Lúc đó tha hồ mà bài binh bố trận, bắt hết chó thiên hạ về mà đớp cho thỏa thích. Bây giờ em chỉ muốn biết khi nào các đồng chí ấy bắt chó về đây?

Hấn đáp như đinh đóng cột:

- Nửa tiếng nữa!

Mụ vợ có vẻ suy nghĩ, rồi hỏi:

- Mình có nên để các đồng chí ấy...gặp bác không?

Hắn khoát tay:

- Ồ, gặp thì gặp chứ có sao.

Mụ vợ lắc đầu:

- Theo em thì không nên...Hay đứng ra thì chưa nên.
- Tại sao?
- Tại vì...một là khó có ai tin bác tái sinh trong lốt chó. Hai là em muốn giữ bác độc quyền một thời gian xem sao.

Vốn tính quen vâng lời vợ, hắn bèn "nhất trí". Mụ nói tiếp:

- Nếu vậy, mình phải giấu bác liền bây giờ. Theo anh, mình nên giấu bác ở đâu?
- Tốt nhất là đưa bác lên gác, trong phòng riêng của vợ chồng mình. Phòng ấy thì không ai dám bén mảng tới, kể cả lũ con mình.

Từ ngày làm công an trưởng, hắn được Ủy Ban Phường cấp cho một căn nhà khá rộng rãi và đầy đủ tiện nghi. Nhà này trước kia là nhà của một sĩ quan ngục đang bị "học tập tập trung" ở Bắc Việt, còn vợ con bị đuổi đi vùng kinh tế mới cho chết dần chết mòn vì bệnh tật và thiếu ăn.

Mụ vợ lại "nhất trí":

- Đúng rồi! Cứ mời bác lên nghỉ tạm phòng mình là tiện và kín đáo nhất.

Rồi mụ cúi xuống, kính cẩn nói với Vện:

- Mời bác đi theo cháu.

Vện nghe chuyện đã hiểu hết nên lon ton chạy theo mụ đàn bà lên lầu. Vào một căn phòng khá rộng, mụ lại kính cẩn nói:

- Bác nghỉ tạm trên giường bọn cháu, chút xíu nữa cháu sẽ kê thêm một cái giường nhỏ cho riêng bác.

Vện gạt đầu lia lịa tỏ ý bằng lòng. Khi mụ vừa ra khỏi phòng, khép cửa lại, nó nhảy ngay lên giường đệm có phủ vải trắng tinh. Nó khoan khoái chống bốn vó lên trời, dụi đầu vào gối, lăn qua lăn lại để tận hưởng cái êm của đệm rồi khẽ gừ gừ, ăng ăng. Nó hồi tưởng lại những ngày hiển hách xưa tại dinh Toàn quyền Hà nội. Giá có một cháu cây tở ngoan quàng khăn đỏ bên cạnh thì có thua gì cái thời oanh liệt ấy. Vì nghĩ tới cháu cây tở quàng khăn đỏ, nó liền tưởng tới cái "vụ ấy" nên giật mình đánh thót một cái. Không xong rồi, nó nghĩ, lỡ hai vợ chồng tên công an trưởng muốn noi gương "bác Hồ vĩ đại" thì kẹt lắm. Vợ chồng nhà này còn trẻ, chẳng "đêm bảy ngày ba" thì cũng lai rai đêm nào chả có. Không lẽ nó nằm trố mắt mà ngó? Mà giả bộ ngủ cũng không xong vì tại nó đâu có điếc. Ấy là chưa nói đến chuyện nó bị khiêu gợi, biết kiếm cháu cây tở quàng khăn đỏ ở đâu để giải tỏa nỗi ản ức? Thật là rắc rối!

Vện đang suy nghĩ miên man thì có tiếng ồn ào từ dưới nhà vọng lên. Nó đoán bọn công an đã mang chiến lợi phẩm về. Quả nhiên, ngay lúc đó nó nghe có tiếng chó kêu. Ồ, đó là một con chó cái, không còn tơ, đã quá tuổi quàng khăn đỏ từ lâu. Nó hiểu tiếng chó, tất nhiên, nên biết rằng con chó cái đang khóc lóc, kêu cứu. Bỗng máu anh hùng chó trong người nó nổi lên đùng đùng. Nó muốn chạy xuống dưới nhà ra tay giải thoát cho "nàng" chó cái rồi đưa nhau đến tận hải giác thiên nhai mà kết duyên giai ngẫu. Ôi! "giữa đường thấy chuyện bất bằng mà tha!" Thế là nó chồm dậy, lao ra cửa. Nhưng cửa đã đóng kín và khóa chặt. Nó tức giận, húc đầu vào cửa bình bình, rồi vừa sủa vang vang vừa lấy chân cào cửa sồn sột. Tiếng sủa oai hùng của Vện đã khiến mụ vợ công an hốt hoảng chạy lên. Mụ mở hé cửa, lách vọt vào, cung kính hỏi:

- Thưa bác, có chuyện gì vậy?

Vện bèn đồng dục sủa:

- Gâu gâu gâu!

Mụ đàn bà ngân người ra, làm sao hiểu nổi ý chó. Nhưng thấy vẻ giận dữ của Vện, mụ lo lắng, hỏi:

- Bác đói rồi?
- Gâu gâu!

Mụ đâm lúng túng, thầm nghĩ: "*Bố tiên sư cháu cũng chả hiểu bác muốn gì.*" Mụ chợt nhớ lại cuộc vấn đáp độc đáo hồi nãy. Mụ bèn lấy giấy bút viết một loạt câu hỏi đưa Vện xem, nhưng Vện lắc đầu, lại sủa "gâu gâu". Thêm một loạt câu hỏi khác nữa, vẫn không có kết quả. Cuối cùng, sau một hồi suy nghĩ khá lâu, mụ lại hỏi:

- Hay bác không muốn các đồng chí ấy giết chó?

Vện gạt đầu lia lịa. Mụ reo to:

- À, ra vậy! Nghĩa là bác không muốn người ta ăn thịt chó nữa?

Vện lắc đầu. Mụ hiểu lầm cái lắc đầu của nó nên tỏ ra băn khoăn, nói:

- Điều này hơi khó đó, bác ạ. Từ ngày bác và đảng nắm chính quyền, thịt thà mỗi ngày một hiếm, cả năm không được ngửi mùi thịt lợn, thịt gà, rồi cả chục năm không được nếm vị thịt bò. Bây giờ lại cấm ăn thịt chó nữa thì còn ai sống nổi đây, bác?"

Vện lại lắc đầu. Sau đó, vở kịch câm diễn sang màn thứ hai. Nó đứng thẳng bằng hai chân sau, dùng một chân trước đưa lên cổ cửa đi cửa lại, rồi dùng chân đó xua xua và chỉ xuống nhà dưới. Mẹ đàn bà phì cười:

- À bác không muốn các đồng chí giết con chó này?

Vện gật đầu lia lịa.

- Tại sao? Tại sao bác không muốn giết nó?

Đến đây kịch câm không đắc dụng. Lấy điệu bộ, cử chỉ nào để diễn tả: "Bác bán lắm rồi. Bác muốn lấy con chó cái này làm vợ." Vì thế, nó cứ nghệt cái mặt chó ra mà không sao trả lời được. Thấy nó cứ đứng im, mẹ lắc đầu:

- Dù bất cứ lý do nào, cháu cũng không thể cản các đồng chí ấy giết con chó này được. Thời gian cấp bách lắm rồi. Chiều nay phải có bữa chén cho các đồng chí bí thư và chủ tịch phường. Không giết con này thì kiếm đâu ra con khác.

Vện buồn bã gục đầu xuống, hai hàng nước mắt lăn chã tuôn rơi. Mẹ công an vội quỳ xuống cạnh nó, ôm lấy đầu nó, an ủi:

- Thôi, bác đừng buồn nữa! Rồi cháu sẽ kiếm một con chó khác cho bác làm bạn.

Mắt Vện bỗng sáng rực lên. Nó gừ gừ, lại dụi đầu vào ngực mẹ. Mẹ vuốt ve lưng nó, tiếp:

- Cháu sẽ kiếm cho bác một con chó còn tơ nhé.

Thế là trúng tim đen Vện! Nó hồ hởi sửa khe khẽ: "Gâu gâu gâu!" Ôi, cả một tương lai đầy tươi sáng mở ra trước mắt nó. Mẹ đàn bà đứng lên, vỗ nhẹ lên lưng nó, bảo:

- Bác cứ nghỉ đi, chút nữa cháu sẽ đem cơm lên cho bác xơi.

Nó nhảy tót trên giường, gằm gừ ngâm mấy câu thơ trong "Ngục trung nhật ký". Trước khi ra khỏi phòng, mẹ công an hôn lên mồm Vện một cái, làm nó choáng váng cả mày mặt. Từ lúc tái sinh làm kiếp chó, nó chưa bao giờ cảm thấy sung sướng bằng lúc này. Nó biết rằng nó đã trải qua cơn bĩ cực, bây giờ đến tuần thái lai. Sau những ngày mệt mỏi trốn tránh, lúc nào cũng chỉ sợ bị các cháu nón cối biến cái thân chó này thành nỗi nhựa mận, thành những khúc dồi, thành những gắp chả thơm ngậy. Nay nó đã thành thời, thoải mái. Với tấm lòng hồ hởi, nhẹ lâng lâng, nó ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Nhưng dù kiếp trước có là "lãnh tụ anh minh", là "bác muôn vàn kính yêu" thì kiếp này Vện vẫn là chó với đầy đủ bản năng của nó. Vì thế, dù có đang ngủ rất say, cửa khế xích mở là nó chồm thức ngay. Nó mở mắt nhìn về phía có tiếng động. Mẹ công an rón rén bước vào, tay cầm một đĩa cơm đầy có ngọn. Bên trên có mấy miếng sườn chiên thơm phức. Mẹ mỉm cười, chỉ đĩa cơm, nói:

- Mời bác ra xơi cơm.

Mẹ đặt đĩa cơm xuống đất, phía cuối chân giường. Vện nhồm dậy, vẫy đuôi mừng rỡ. Mẹ vuốt đầu nó mấy cái, rồi đi ra khỏi phòng. Vện bước lại gần đĩa cơm, nhưng chột khựng lại. Nó nhớ ra rằng mới sáng nay nó đã quyết tâm sẽ không ăn bất cứ cái gì, trừ "bít tết đồng". Thế là nó lại leo lên giường nằm. Nó cố gắng phấn đấu để chống lại sự thèm muốn và cơn đói đang nổi loạn trong bụng nó. Để có thêm sức mạnh tinh thần phấn đấu chống lại mùi sườn thơm đầy quyến rũ, nó lẩm nhẩm kêu lên lên những tiếng "bít tết đồng, bít tết đồng".

Nhưng thật ra lúc đó nếu có ai đứng gần cũng chỉ nghe thấy tiếng sửa khe khẽ. Nó mong ngóng mẹ công an trở lại, để mẹ biết rằng nó đang tranh đấu một cách bất bạo động đòi quyền tự do thường thức "bít tết đồng". Cuộc chiến đấu càng gay go bao nhiêu thì chiến thắng càng vẻ vang bấy nhiêu. Nó lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Dường như ở dưới nhà bọn công an đã đưa con chó cái về với tổ Kác Mác nên tuyệt nhiên không thấy nó kêu la gì nữa. Những tiếng nói chuyện ồn ào của bọn đầu bếp thì vẫn vọng lên. Mãi chả thấy mẹ công an trở lại. Vện đợi, đợi hoài đến gần tối mịt. Bụng cứ mỗi lúc một cồn cào hơn, hầu như không còn chịu nổi nữa. Nó đã toan chồm dậy đớp vụng mấy miếng sườn, nhưng lại nghĩ chẳng gì cũng là "phương diện quốc gia", đường đường một đảng "lãnh tụ anh minh, muôn vàn kính yêu" mà lại phải đớp vụng đớp trộm thì còn ra thể thống quái gì nữa, còn làm gương cho các "chú ấy" ở Hà nội sao được. Chẳng sớm thì muộn Vện cũng sẽ về Hà nội để nắm lại quyền lãnh đạo đảng và nhà nước. Lỡ các "chú ấy" biết được sự yếu mềm của Vện thì cũng có thể lòng kính yêu, mến phục sẽ giảm sút đi nhiều. Không! Không! Không! ĐM. đĩa nào ăn cơm sườn để quên tình hữu nghị anh em với "bít tết đồng". Vện đã thề độc như vậy nên nhất định kéo dài cuộc tuyệt thực.

Cũng may là mẹ công an đã lên tới. Vừa mở cửa là mẹ để ý ngay tới đĩa cơm sườn còn nguyên vẹn. Mẹ ngạc nhiên hỏi:

- Bác không xơi cơm?

Vện im lặng, tỏ vẻ hờn dỗi. Mẹ lại gần nó, lo lắng hỏi:

- Hay bác ốm?

Nó lắc đầu.

- Bác có đói không?

Nó gật đầu.

- Đói sao bác không xơi đi?

Nó lại lắc đầu.

- Hay bác chê cơm sườn không ngon?

Nó gật đầu.

- Thế bác muốn xơi gì?

- Gâu gâu gâu!

Ý nó muốn nói "bít tết đồng!" nhưng cái mồm nó chỉ sửa được thôi, không thể phát âm thành tiếng người. Mẹ ngạc nhiên hỏi:

- Bác dạy gì?

Nó lại sửa ba tiếng gâu nữa. Mẹ chợt nhớ ra:

- À, hay bác muốn xơi...cái ấy như buổi sáng nay nhé?

Nó gật đầu lia lịa. Mẹ công an tuu nghỉu, mặt xịu hẳn xuống. Mẹ không ngờ "bác muôn vàn kính yêu" của mẹ, của đảng và nhà nước xã hội chủ nghĩa lại chỉ thích ăn cái đồ dơ bẩn ấy thôi. Biết làm sao bây giờ? Thì ra chó vẫn là chó. Mẹ cảm thấy một niềm thất vọng tràn ngập trong lòng mẹ. Mẹ nghĩ thầm: "Bác ơi, bác! Sao bác khốn khổ khốn nạn như vậy? Của ngon vật lạ không ăn, lại cứ đòi ăn của dơ đồ bẩn làm chi!" Nhưng ngoài miệng, mẹ miễn cưỡng nói:

- Cũng dễ thôi! Nhà cháu có nhiều trẻ con, tha hồ bác dọn, sợ không xuể đấy... Thôi được, bác chờ tý xíu nữa, cháu bảo thằng con lớn lên đây...ì cho bác xơi.

Nói xong, mẹ khẽ rùng mình ghê tởm. Vện thì mừng rỡ, nhảy cẫng lên, sửa một thôi dài. Cái mừng này có thể so sánh với cái mừng của nó trong kiếp trước, khi nó nửa đêm đến gõ cửa nhà tên tổng trưởng thuộc địa Marius Moutet của Tây thực dân xin tiếp tục làm chó săn và được Moutet chấp thuận.

Thế là cuộc tranh đấu đã thành công vẻ vang. Vện đã đạt mục đích mong muốn. Nó hô to:

- Bít tết đồng muôn năm! Gâu gâu gâu!

Mẹ công an thở dài buồn bã, lẳng lặng mở cửa bước ra. Một lát sau mẹ dắt một thằng bé khoảng chín, mười tuổi đi vào. Thằng bé cưỡi trường tông ngồng, một tay cầm một tờ báo "Nhân Dân", một tay nắm lấy áo mẹ, sợ sệt nhìn Vện. Đây là lần đầu tiên nó trông thấy một con chó to lớn trong nhà nó, lại ở trong phòng riêng của bố mẹ nó. Mẹ công an trấn an con:

- Không sao đâu, con. Chó này khôn lắm, không cắn đâu.

Rồi mẹ dắt nó vào nhà tắm, vẫy Vện đi theo. Sau đó, mẹ đi ra, đóng kín cửa nhà tắm lại. Thằng bé rải tờ báo "Nhân Dân" xuống đất, rồi ngồi lên trên. Thế là bữa tiệc của Vện bắt đầu.

6. HẠNH PHÚC CÂY TƠ

Không phải chỉ một mà những hai thằng bé và một đứa con gái thay phiên nhau lên đãi tiệc Vện. Tất nhiên, vì bảo toàn bí mật quốc gia, bố mẹ chúng không tiết lộ cho chúng biết con chó đang dọn sạch đồ dơ chúng thải ra là một lãnh tụ tối cao của đảng và nhà nước xã hội chủ nghĩa. Mà Vện cũng "khiêm tốn" không vỗ ngực tự xưng. Lũ trẻ thì ngây thơ, vô tư, có biết nhận xét gì đâu. Hễ chúng cứ kêu "mót" là mẹ chúng lại bảo cầm một tờ báo "Nhân Dân" lên lầu. Chúng vâng lời ngay. Nhưng đứa nào cũng ngạc nhiên thấy một con chó lạ bị nhốt trong phòng riêng của bố mẹ chúng. Trong khi ở dưới nhà, bọn công an và các cấp chỉ huy của đảng và ủy ban phường no say với "chiến lợi phẩm" bất trộm được của nhân dân, Vện cũng được đớp một bữa "bít tết đồng" thật thỏa thích. Thế là Vện mãn nguyện rồi! Nó lại leo lên giường chống bốn cẳng lên gầm gầm ngâm thơ.

"Từ ấy, trong ta toàn bít tết,

"Một trời ngon ngọt chứa đầy tim."

Vện bỗng tự phục mình quá. Trong lúc ngây ngất say men "bít tết đồng" Vện đã "xuất thần" làm được hai câu thơ nghe cũng không đến nỗi nào, chỉ phảng phất mùi đặc biệt của "bít tết đồng" thôi. Vện ngâm đi ngâm lại mãi hai câu thơ ấy để mong làm nốt hai câu tiếp theo cho trọn một bài tứ tuyệt. Bỗng nó có cảm tưởng như quen quen thế nào ấy. Nó nhớ mãi mãi là nó đã đọc câu này ở đâu hay đã được nghe ai đọc qua một vài lần. Nó lẩm nhẩm: "Từ ấy...Từ ấy..." A, nó nhớ ra rồi. Đây là tựa đề của một bài thơ do cháu thợ thơ làm ra từ lâu.

Hừ, nó tức giận vắng tục tùm lum, ai cho phép tên giặc cỏ ấy làm hai câu thơ đầy mùi vị "bít tết đồng" trước ta. Cái thằng thật hỗn, dám qua mặt "lãnh tụ muôn vàn kính yêu"? Khi nào về Hà nội, mình sẽ đuổi cổ nó ra khỏi bộ chính trị ủy ban trung ương đảng. Khi cơn giận của Vện lên tới cực độ, nó chửi rửa tên thợ thợ giặc cỏ không tiếc lời. Chỉ tội cho bà mẹ hần qua đời đã lâu mà vẫn không được "an giấc ngàn thu".

Hết hí rồi lại nộ, tình cảm của Vện thay đổi xoành xoạch. Sau khi chửi rửa tên cháu giặc cỏ mỗi cả mồm, nó nằm thờ phì phò. Cái no cộng với cái mệt làm nó buồn ngủ. Nhưng khi nó bắt đầu lơ mơ thì vợ chồng tên công an trưởng mở cửa đi vào. Mụ vợ nhẹ nhẹ đập lên đầu nó, gọi:

- Bác ra ngủ ngoài kia. Cháu đã làm sẵn cho bác một cái ổ.

Vện nhanh nhẹn chồm dậy. Nó cũng không thích nằm trên giường này, êm thì có êm, nhưng rất là bất tiện. Và lại dù sao nó cũng chỉ là một con chó, thích những cái gì hợp với bản chất chó của nó. Ăn những bữa cơm đầy cao lương mỹ vị, ngủ trên giường đệm êm ấm, nhất định không hợp với một con chó, dù con chó đó có là kiếp tái sinh của một tên đầu trộm đuôi cướp. Phải là những đồng phân dơ bẩn, phải là những cái ổ hôi hám. Vện khẳng định như vậy.

Mụ công an mở cửa phòng, đưa Vện ra ngoài, chỉ cho nó một cái ổ làm bằng một tấm mền len cũ, rách. Nó nằm ngay vào ổ, cuộn tròn người lại, đầu gối lên một chân trước, ngược mắt nhìn mụ, gầm gừ tỏ ý cảm ơn. Mụ mỉm cười, hỏi:

- Bác nằm đây thoải mái hơn phải không?

Vện gật đầu.

- Thôi, bác ngủ đi nhé. Cháu cũng mệt quá rồi.

Mụ đưa tay lên che miệng để ngáp. Sau đó, mụ trở vào phòng, nhẹ khép cửa lại. Vện nghe thấy tiếng chốt cài bên trong. Thấy thái độ hờ hững của mụ, dù rất ngu nó cũng hiểu lòng tôn kính của mụ đối với nó đã giảm sút rất nhiều. Tại sao? Phải chăng tại nó vẫn khoá thường thức món "bít tết đồng"? Ồ, cần quái gì. Nó lảm bảm nhắc lại câu nói kiếp trước của nó: "Không gì quý hơn độc lập, tự do." Đúng! Ngủ ngoài hiên, chẳng bị tù túng trong một căn phòng có cửa khóa có chốt cài, là tự do. Ăn thì tự kiếm lấy mà ăn, không phải nhờ ai nấu nướng, nghĩa là không lệ thuộc vào ai, là độc lập. Mặc xác chúng nó, muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Khinh, Vện cũng chả bận tâm, mà trọng Vện cũng không màng! "Cầu sinh quan" của nó rất hợp với thời đại của "ba dòng thác cách mạng".

Vện đã thiu thiu ngủ thì bỗng nghe có tiếng nói chuyện thì thầm ở trong phòng. Tiếng nói rất nhỏ, nhưng tai chó săn của nó lại rất thính. Nó nghe rõ mồn một.

- Sao mình lại phải thay tấm vải trải giường này?
- Dơ lắm, anh không thấy sao?
- Tại mình cho bác nằm lên đây
- Thì em cũng tưởng bác không còn ăn c... nữa, ai ngờ...Tôm quá!
- Hừ, chó nào chả là chó...Có đúng là bác tái sinh đi nữa thì bác vẫn là chó...
- Biết thế sáng nay thịt quách đi cho rồi! Đỡ lòi thôi...
- Không, mình nghĩ vậy là sai. Đây nhé, anh nói cho mình nghe. Mục đích của mình là nuôi để bác dọn cho khỏi kẹt cầu tiêu, thì mình đã đạt mục đích yêu cầu rồi. Ngoài ra, anh thấy bác khôn lắm, biết đâu sau này chả có thể dùng vào những việc lợi ích, hoặc cho cá nhân mình hoặc cho đảng và nhà nước.

Vện gật gù khen thầm: "*Ừ, thằng công an phường này khá, biết nhìn xa trông rộng. Nếu có dịp, mình sẽ xây dựng cho nó*" Nhưng trong phòng chợt có tiếng cười khinh bỉ của mụ vợ:

- Hừ, cái ngữ ấy thì làm nên công trạng gì. Bất quá cũng chỉ khôn bằng con quân khuyển được huấn luyện kỹ mà thôi.
- Thế thì mình làm quá, mình ơi. Quân khuyển có biết chữ không nào?
- Nhưng quân khuyển không ăn c...
- Ồ, xá chi cái vật đó. Với lại, chó ta thì con nào chả thích ăn c...

Càng nghe, Vện càng mến tên công an. Con người sâu sắc như vậy mà chỉ làm tới chức trưởng công an một phường thôi sao?. Vện khế thờ dài. Thì ra người tài hay gặp gian truân, mà ngu si đàn độn như thằng Ba mặt lợn, thằng Nhân mặt khỉ đột lại leo đến ngôi vị tột đỉnh. Nó tự hứa với lòng là sẽ tìm cách xây dựng cho tên công an này. Lại có tiếng mụ vợ:

- À này, còn một chuyện nữa.

Tên chồng ngáp dài, giọng lè nhè ngái ngủ:

- Chuyện gì?

- Bác còn đòi lấy vợ đấy. Em hứa sẽ kiếm cho bác một con chó cái còn tơ.
- Ờ ờ...Tốt lắm...Cây tơ...cây tơ...

Ngay sau đó có tiếng ngáy của tên chồng. Mụ vợ cũng thôi, không nói nữa. Bốn bề trở lại yên ắng. Vện cũng khoan khoái đánh một giấc ngủ cho đến sáng.

Thế là cuộc đời mới của Vện thực sự bắt đầu. Chỉ trong có vài ngày nó đã "nắm vững tình hình" gia đình nhà chủ. Hai vợ chồng đều mới từ Hà nội vào. Thằng chồng, ngoài nghề công an, còn "móc ngoặc" với các tên chủ tịch phường và bí thư chi bộ để "phe phẩy", để ăn chặn nhu yếu phẩm của bà con trong phường. Nhờ vậy, đời sống của vợ chồng hẳn rất "thoải mái", nhưng chúng phải giả bộ đóng vai nghèo khó để ra cái điều thanh liêm. Con cái vẫn ăn mặc rách rưới, nhếch nhác. Che mắt ai thì được chứ làm sao che nổi mắt Vện. Chỉ trong một thời gian ngắn là nó biết hết. Cái lối đóng kịch này còn non kém so với nó ngày xưa. Giả dối, kịch cỡm là nghề của nó mà. Không những thế, nó còn đánh hơi biết rõ những chỗ hai vợ chồng tên công an chôn giấu vàng. Nó chưa biết đích xác là bao nhiêu, nhưng cũng khá nhiều. Mũi chó săn thì ai che giấu nổi. Con mụ vợ trước kia có làm cho một cơ quan nhà nước, nhưng từ ngày đẻ đứa con thứ năm thì xin giấy "mất sức" để nghỉ ở nhà trông nom con cái. Về những đứa con này, nó nhận thấy rằng chả đứa nào giống bố, mà cũng chả đứa nào giống mẹ, mỗi đứa một khuôn mặt khác nhau. Nó không lấy làm lạ vì luyện ái quan của đảng ta rất rộng rãi, cởi mở. Ngay đến con cái của các "đồng chí" trong bộ chính trị trung ương đảng cũng mồm sốt bớp mà thôi. Con thằng Võ cứ hao hao giống thằng Đặng... Nhưng có điều đặc biệt nhất mà hầu như thế giới bên ngoài không ai biết là con thằng nào trong bộ chính trị cũng có một vài đứa hao hao giống Vện. Cho đến lúc này, trong lốt chó, Vện vẫn còn thấy khoái tỉ về chuyện đó.

Được lọt vào một gia đình đông con nít, Vện tự cho là mình đã "chuột sa chĩnh gạo" vì mấy đứa nhỏ hay ăn bậy nên sản xuất "bít tết đồng" lia lịa. Nó rất yên tâm vì thấy tương lai của mình đã được bảo đảm chắc chắn. Bây giờ nó chỉ còn một mơ ước là làm sao có được một con cây tơ ở bên cạnh để hú hí là đời nó hạnh phúc toàn vẹn rồi. Giấc mơ trở lại Bác Bộ phủ để nhảy «bàn đọc» một lần nữa dần dần tan biến trước những đồng «bít tết đồng» quyền rũ của đám con mụ công an.

Hình như mụ công an đoán biết niềm mơ ước chân chính của Vện, nên một hôm mụ đã kiếm được (không biết mụ ăn trộm hay mua?) một em cây tơ về cho Vện làm vợ. Không những thế, mụ còn dọn dẹp một góc nhà để xe làm tổ uyên ương cho vợ chồng Vện. Vì thế, Vện rất bằng lòng về cuộc sống hiện tại. Có «bít tết đồng» để nhét đầy bụng, có em bé cây tơ để hú hí tối ngày.

Vện cho rằng ở cái cõi đời này ai thì cũng mưu tìm một cuộc sống hạnh phúc cho riêng mình. Bây giờ nó đã có hạnh phúc bên em cây tơ thì còn cần gì phải đi tìm ở đâu nữa. Chân hạnh phúc của Vện là "bít tết đồng" và cây tơ! Đúng là đời nó đang lên hương. Lên hương nhất là khi bọn con nhỏ của vợ chồng tên công an thi nhau sản xuất "bít tết đồng".